

**VIKTOR
PELEVIN**

**SLAPTOSIOS FUDŽI KALNO
PERSPEKTYVOS**

Iš rusų kalbos vertė
Dalia Saukaitytė

Sofoklis

VILNIUS, 2019

Somebody's shouting up at a mountain...
„PICTURES OF HOME“

Ten, Fudži viršūnėje...
RAMA ANTRASIS

I DALIS. FUJI ©

1. 1. Startuolis FUJI ©

Gurkštelėjęs Bondo martinio (jachtos meniu vadinamo kokteiliu „Neutralitetas“), Fiodoras Semionovičius atsilošė šezlonge ir nusekė žvilgsniu per mėlyną plynę šliaužiantį katerį, kuriuo išplaukė Rinatas.

Kai kateris susiliejo su baltu svetimos megajachtos kūnu, Fiodoras Semionovičius pagaliau pakėlė akis ir leido sau pastebėti jaunuolį nutrintais džinsais, balta beisbolo kepurėle ir tokios pat spalvos marškinėliais su mėlynu atspaudu ant krūtinės. Šalia jo ant denio stovėjo talpus geltonos odos akušerio sakvojažas.

– Laba diena, – tarė Fiodoras Semionovičius ir sujudėjo, tarsi jau susirengęs stotis, bet paskutinę akimirką pristigęs jėgų. – Atleiskite, užsižiūrėjau į jūrą. Jūs iš to startuolio, apie kurį kalbėjo Rinatas Musajevičius?

– Taip, – patvirtino jaunuolis. – Jis mane ir atgabeno. Taip ir šokinėju iš vienos jachtos į kitą.

– Tuomet prisėskite, – pasiūlė Fiodoras Semionovičius rodydamas į šezlongą priešais, – norėjau šiek tiek atsipūsti, o čia kaip tik pavėsis.

Jaunuolis nusiėmė beisbolo kepurėlę, padėjo ant šezlongo, kad būtų matyti užrašas, ir atsargiai prisėdo šalia. Ant kepurėlės buvo užrašyta: „SKOLKOVO SAILING TEAM“. Matyt, jaunuolis leido suprasti, kad jis taip pat turi laivą, bet kol kas mažą. Fiodoras Semionovičius kostelėjo.

– Jūs esate...

– Damianas Sraiginas. Galima kreiptis „tu“.

– Tikrai Damianas? Ne Demjanas?

– Tikrai. Galiu parodyti pasą.

Fiodoras Semionovičius įdėmiai nužvelgė Damianą.

Šis atrodė trisdešimties su uodegėle. Savimi pasitikinčio žmogaus šypsena, sokratiška kakta, juodi plaukai ir barzdelė – tarsi

plati *goatee*, tarsi siaura škiperiška. Galėjai just, kad jame sruvena saldus rytietiškąs – veikiausiai Centrinės Azijos – kraujas ir tokia pat saldi rytietiška aistra.

– Įdomu, – tarė Fiodoras Semionovičius, – tiek prisiklausiau apie tuos Skolkovo startuolius, o susitinku pirmą kartą. Na, papasakok, kaip jums ten startuojasi.

– Ar jus apskritai domina startuoliai? – paklausė Damianas. – Ar konkrečiai mano?

– Ir apskritai, ir taviškis.

Fiodoras Semionovičius turėjo tokį įprotį – užduoda pašnekovui kokį nors painų ir sudėtingą klausimą, į kurį reikia ilgai atsakinėti, o tada, klausydamasis puse ausies, stebi jo mimiką, rankų mostus, tarsi uodžia svetimą sielą. Ir dažnai pavyksta daug ką perprasti dar net nepradėjus aptarinėti konkrečių klausimų.

– Na, jeigu apskritai...

Damianas pabrėžtinai komiškai pasikasė pakaušį.

– Jeigu apskritai, – ryžtingai ištarė jis, – devyniasdešimt procentų visų startuolių – gryniasis burbulai.

– Eik tu. Taip jau ir burbulai?

– Na, netiesiogine kriminaline prasme. Bet juos steigia turėdami vienintelį tikslą – sukurti veiklos regimybę, daug žadančios, į dangų besiveržiančios veiklos, ir iškart, kol niekas nesusigaudė, tą regimybę parduoti. Iš esmės tokiais atvejais parduoda reklamimą pristatymą su paveikslėliais, programos „power point“ failą, o pinigų paima tikrus.

– Tikrai? – nusiminė Fiodoras Semionovičius.

Damianas linktelėjo.

– Kitaip sakant, žmonės iš pat pradžių galvoja ne apie tai, kaip padaryti perversmą rinkoje ar bent pasiūlyti vartotojams naują produktą ar paslaugą, o kaip sumeistruoti efektingą iškamšą. Pademonstruoti augimą, pateikti ataskaitą su gražiais skaičiais, sudominti investuotoją, pasiūlyti babkes ir dingti. Dirba ne prie sumanymo, o prie skaidrės. Be to, dažniausiai parduoda kokio

nors klono kloną, tik parenka kitus žodžius, kad būtų sunkiau atpažinti...

Damianus kalbėjo greitai, su įkarščiu ir tarsi labai nuoširdžiai – tokį įspūdį kėlė vienas ant kito besigrūdantys žodžiai, tarsi jiems būtų ankšta burnoje. Kažkodėl tai žadino pasitikėjimą.

– Kitaip sakant, įsisavina lėšas? – supračiai paklausė Fiodoras Semionovičius.

– Būtent. Galima dalytis biudžetą, o galima prasisukti su startuoliais. Esmė ta pati.

Damianus gestikuliavo energingai ir grakščiai – rankomis tarsi padėdamas savo žodžiams ir prasmėms griauti neregimas kliūtis. Tai irgi veikiau kėlė pasitikėjimą, negu priešingai.

– Taip... Liūdna, – atsiduso Fiodoras Semionovičius. – Ar čia kokia mūsų nacionalinė ypatybė?

Damianus nepritardamas papurtė galvą.

– Ne, nemanau. Amerikoje tas pats. Bet ten startuoliui gerokai lengviau. Ten galima parduoti idėją. O pas mus – tik jos įkūnijimą.

– Kodėl?

– Tarsi nežinotumėte. Juk amerikiečiai pinigų spausdina. Kiek šaus į galvą, be jokių stabdžių. Šluostosi jais pasturgalius, prisideda cigaretės ir panašiai – ir paskiau numeta mums, kad mes dėl jų pas keitėją muštumėmės... Bet iki mūsų vis tiek atleikia tik pūslai. O ten, pas juos, – babkių Niagara. Visų žemiškų prasmių šaltinis. Amerikiečių startuoliai – malūnai prie tos Niagaros. Dauguma – niekučiai, akių dūmimas. Bet Niagara tokia, kad jai vienodai. Užtai jeigu nors vienas malūnas pradeda realiai ką nors gaminti, apie tai sužino visas pasaulis. Todėl Amerika gali pirkti idėjas. O mes...

– Neturime Niagaros?

– Kur jau ten, – atsiduso Damianus. – Štai Skolkove, kaip yra? Iškart klausia – o produktą tu jau turi? Kokie pardavimai? Klientūra? Parodyk. Vadinasi, nori, kad mūsų vaikinai ir merginos, susiveržę diržus, sankcijų sąlygomis, amžinajame įšale prasisuktų nuo nulio net iki pardavimų ir klientų, – ir tik tada mūsų šalis investuotojas,

taupydamas futbolo ir krepšinio klubams, atneš jiems savo užvargtus pinigėlius. Kuriuos uždirbo įkeisto turto aukcionuose... Kokia pelno norma domina mūsiškį investuotoją, jūs žinote. Ir reikalauja, kad startuolis būtų pasaulinio lygio, ne menkesnis. Pageidautina, kad iškart naujasis „Apple“... Kraujalakiai.

– Atviras tu vyrukas, – nusišypsojo Fiodoras Semionovičius. – Man patinka. Ir tavo darbo kryptis tinkama – aptarnauti „Forbes“ sąrašą. Kada sugalvojai?

– Jau institute. Kai rašiau kursinį apie socialinę partnerystę.

– Klientų daug?

Damianas išsitraukė iš kišenės perpus sulenktą plono popieriaus lapą ir ištiesė Fiodorui Semionovičiui.

– Štai sąrašas.

Fiodoras Semionovičius pažvelgė į popierių, šyptelėjo ir pagarbiai kilstelėjo antakį.

– Daro įspūdį, – tarė grąžindamas sąrašą Damianui. – Net Jurą apmovei. O kodėl popieriuje rodai?

– Todėl, kad... – Damianas išsitraukęs iš kišenės žiebtuvėlį prikišo prie lapo ir uždegė, – kalbėti apie tokius dalykus balsu neprotinga. Tai gali būti užrašyta pasiklausymo įrenginiu ir panaudota. O dabar jau nebėra jokių pėdsakų. Kliento privatumas – švenčiausias dalykas.

Jis paleido pavėjui sparčiai baigiančias smilkti popieriaus skiautes.

– Gerai, – linktelėjo Fiodoras Semionovičius. – Dėl klientūros aišku. Rinatas Musajevičius taip pat dėl tavęs garantuoja, o man tai visų svarbiausia. Tai ką nori man parduoti? Kalbant trumpai.

– Laimę, – atsakė Damianas.

– Tikrai? – pralinksmėjo Fiodoras Semionovičius. – O iš kur tu jos įsiveši? Ar ten jos daug? Nes paimsiu visą, urmu.

– Būtų ne taip paprasta. Laimė – psichikos efektas. Jūsų subjektyvi būseną po tam tikros procedūros. Parduoti ir nusipirkti galima tik procedūrą. Tokia yra laimės pasiekimo technologija.

– Ir daug turi tų procedūrų?

– Dabar apie dešimt.

– O koks kainų diapazonas?

– Trys pakopos, – atsakė Damianas. – Kai kurie variantai nebrangūs. Kiti – kur kas brangesni. Yra, nebijau pasakyti, visiškai revoliucinio požiūrio ir sprendimų. Jūs investuojate ne tiek į patį startuolį, kiek į konkrečią technologiją. Kartais net tampate pirmuoju jos vartotoju. Patikėkite, Fiodorai Semionovičiaui, aš siūlau unikalią patirtį. Jeigu jau leisti pinigų, tai tokiam reikalui. Deja, labai nedaug žmonių Žemėje turi tokią galimybę.

Fiodoras Semionovičius atsiduso.

– Ar tas tavo startuolis jau turi pavadinimą?

– Turi. „Fudži I“. Rašoma taip: didžiosiomis raidėmis FUJI ir „e“ apskritime. Taip, kaip ant mano marškinėlių. Išsifruojama – „Fuji Experiences“.

Fiodoras Semionovičius dar kartą nužvelgė mėlyną erdvę anapus borto, tada didelę Rinato jachtą ir ryžtingai tarė:

– Gerai, Damianai. Laikykit, kad pasirašiau tavo eksperiensams. Šiek tiek pinigų aš įdėsiu. Iš pradžių nedaug. O toliau matysime...

Damianus nušvito.

– Ačiū už pasitikėjimą.

– O dabar paaiškink – kodėl „Fudži“?

– Todėl, kad aš Sraiginas.

– Nesupratau, – pasakė Fiodoras Semionovičius.

– Jums leidus, turiu nedidelį ritualą, kurį atlieku pradėdamas bendradarbiauti. Ši procedūra reikalinga, kad procesui būtų duotas formalus startas – ir joje taip pat glūdi atsakymas į jūsų klausimą. Galima?

– Neprieštarauju.

– Tuomet aš norėčiau persirengti, – pasakė Damianas ir pačiuo nuo denio savo sakvojažą. – Rekvizitus turiu.

Kol Damiano nebuvo, Fiodoras Semionovičius pribaižė savo martinį ir pagaliau pajuto malonų visų raumenų atsipalaidavimą.

Kai Damianas vėl pasirodė denyje, jį atpažinti buvo sunku. Vilkėjo tikrą tikriausią japonišką kimono – baltą su smulkiomis rugiagėlėmis.

Keleto metrų nepriėjęs iki šežlongo, kuriame sėdėjo Fiodoras Semionovičius, jis sustojo, treptelėjo koja ir tyliu, tačiau nuo įtampos virpančiu balsu išgiedojo:

Katacumuri!
Soro-soro nobore
Fudži-no jamá!

Fiodoras Semionovičius ketino pajuokauti, tačiau kažkas jį sulaukė.

Kimono nebuvo itin naujas, šiek tiek apsiglamžęs – ir vis tiek Damianas atrodė labai autentiškai. Taip autentiškai, kad pietietiškas jo juodbruvumas net pradėjo atrodyti iš Tolimųjų Rytų.

– Mažute sraige! Palengva palengva kilki į Fudzijamą! Maždaug toks yra šių eilučių vertimas. Šis japoniškas haiku – vienas iš žinomiausių. Jį parašė didysis Kobajasis Isa, vienas iš keturių iškiliausių šios formos meistrų. Šis haiku buvo daugybę kartų verčiamas ir cituojamas – jį mini Selindžeris apysakoje „Franė ir Zujis“, o broliai Strugackiai net panaudojo jį savo knygos „Sraigė ant šlaito“ pavadinimui. Manojo startuolio pavadinimas turi tą pačią referenciją. Mano pavardė, pats suprantate, yra pačiame šio prasmų debesies centre – ką daugiau veikti Sraiginui mūsų pasaulyje?

– Dabar supratau, – linktelėjo Fiodoras Semionovičius.

– Šio eilėraščio prasmė tokia begalinė, tokia daugiabriaunė, kad apie ją galima prirašyti tomų tomus, ir vis tiek nepavyks jos išsemti. Tai ir mažutis žmogus, pasiklydęs Visatoje, ir vienintelis būdas imtis iš tikrųjų didelių darbų, ir menkiausio lygybė su didžiuliu... Tęsti galima be galo. Tačiau mus domins tik viena atskira prasmė, kiek žinau, nė karto nepaminėta nė vieno tradicinio komentatoriaus. Juk jau susivokėte, ką aš tuoj paminėsiu?

Fiodoras Semionovičius gūžtelėjo pečiais.

– Žiūrėkite, – tęsė Damianas, – Fudzijamos viršūnė – neabejotinas aukščiausio pasiekimo simbolis. Tokio neįmanomo tikrovėje, kad jis vartojamas grynai metaforiškai. Atseit, šliaužk, sraige,

aukštyn, į stebuklą, ir net nesitikėk, kad nušliauši, o būk čia ir dabar, kol nudvėsi nuo streso... Svarbu ne tikslas, o judėjimas, darbas, pastanga gražinti kreditą ir panašiai. Tai akivaizdžios kasdienės prāsmės – jomis Jamato šalies žmonės programuojami romantišiam konformizmui, ant kurio, gerai pagalvojus, ir laikosi visa Japonijos ekonomika. Bet ką daryti, jeigu sraigė vis dėlto nušliaužė iki Fudži viršūnės? Arba, tiksliau, atsidūrė ten per kažkokį stebuklą – nes, tarp mūsų kalbant, sąžiningai nušliaužti ten skardžiu neįmanoma? Beje, šią temą puikiausiai išnagrinėjo šiuolaikinė mūsų literatūra. Jeigu norite, pacituosiu jums mūsiškį puikų...

– Nenoriu, – kilstelėjo ranką Fiodoras Semionovičius, – nėra reikalo.

Damianas nusišypsojo.

– Tuomet paaiškinsiu savais žodžiais. Fudži kalno viršūnės klimatas maždaug toks pat kaip mūsų tundros. Žemiausia užfiksuota temperatūra – minus trisdešimt aštuoni laipsniai Celsijaus. Aukščiausia – plus septyniolika. Maža to, kad ten ištisus metus sniegas, Fudži viršūnė – dar ir ugnikalnio krateris. O pats Fudži kalnas – aktyvus ugnikalnis, galintis išsiveržti bet kurią akimirką. Sraigės, kurios klausosi Kobajasio Isu kažkur ant šlaito, nieko apie tai nežino. Tačiau sraigės, esančios viršūnėje, nė akimirkos to nepamiršta... pamėgink užmiršti, kad gyveni ant veikiančio ugnikalnio. Įsivaizduojate, kas dedasi jų širdyse?

– Įsivaizduoju, – atsakė Fiodoras Semionovičius. – Kuo puikiausiai įsivaizduoju ir be tavo japoniškų eilėraščių. Ir kas toliau?

– Kaip numanote, visa, kas paminėta – šalta vienatvė tundroje, padauginta iš rizikos bet kurią akimirką sudegti magmos sraute, yra žmogaus, esančio pačiame socialinės piramidės viršuje, vidinio pasaulio alegorija. Sugražinti jam paprastą žmogišką laimę atrodo neįmanoma užduotis. Bet aš manau, ir mano patirtis tai įrodo, jog tokia užduotis, nors ir sunki, bet įvykdoma. Tiesiog jai išspręsti reikia ekstrordinarių, dažnai netgi ekstravagantiškų priemonių, nes įprasti laimės receptai viršūnėje tampa visiškai beprasniai.

Fiodorai Semionovičiaui, šį klausimą aš gvildenu jau daug laiko. Ir galite neabejoti, kad visa didžiulė mano patirtis tarsi pasiaukojantis jūsų laimės samurajus bus skirta tarnauti jums...

Damianas nutaisė susikaupusį rimtą veidą ir iškilmingai nusilenkė Fiodorui Semionovičiui.

– Na, tu stačiai mane sujaudinai, – tarė šis. – Pasiaukojantis mano laimės samurajus. Skamba.

Damianas nusilenkė dar kartą.

– Nuo ko pradėsime? – paklausė Fiodoras Semionovičius.

– Jau sakiau: jūs investuojate ne į patį startuolį, o į konkrečias technologijas. Yra skirtingų kainų, pradedant...

– Klausyk, – pertraukė jį Fiodoras Semionovičius, – ką tik prisiminiau. Rinatas pasakojo, esą Bargašovas per tavo procedūras rijo kažkokias tabletes, kad sustiprintų efektą, ir atsitiko kažkoks juokingas nuotykis. Ką jis turėjo omenyje?

Damianas kurį laiką pagalvojo. Tada nusišypsojo.

– Jūs turbūt norite mane patikrinti – ar pagarsinsiu asmeninę kliento informaciją? Žinoma, kad ne. Apie Bargašovą negaliu pasakyti nieko. Ir Bargašovui niekada ir nieko nepasakosiu apie jus, net jeigu kankintų lygintuvu. Galite neabejoti: jūsų apmokėtų konsultacijų ir paslaugų turinys ir spektras liks visiškai konfidencialus.

– Dėl šito aš neabejoju, – linktelėjo Fiodoras Semionovičius. – Na, tai ką ten turi kišenėje?

– „Fudži I“ siūlo daug skirtingų technologijų, – atsakė Damianas. – Kaip įprasta, viskas priklauso nuo to, kiek jūs norite išleisti.

– Imu pačią pigiausią, – pareiškė Fiodoras Semionovičius. – Iš pradžių. Toliau pažiūrėsime.

Damianas apsimetė, kad mąsto.

– Pati pigiausia? Turbūt tai bus „Pompėjos bučiny“.

– Taip taip. Rinatas kaip tik užsiminė, kad tu jam kažkokias Pompėjas išrašei. Kas tai?

– Viena iš mano gilios gratifikacijos technologijų.

– Kodėl būtent gilios, o ne plačios?

Damianus nusišypsojo.

– Galiu trumpai paaiškinti vadinamąją teorinę bazę. Ar esate girdėjęs apie Stanfordo zefyro eksperimentą?

– Ne. Ir nenoriu. Nereikia man pasakoti apie zefyrą, aš neturiu laiko. Tu man pačią esmę išdėstyk, labai glaustai. Bendrą idėją.

– Bendra idėja maždaug tokia – žmogus, jeigu pažvelgsime į jo transformaciją laike, panašus į... Žinote, yra toks paplitęs paveikslėlis, vaizduojantis evoliuciją; iš pradžių susilenkusi beždžionė, tada žmogbeždžionė, tada tiesus žmogus su kuoka, tada susikūprinęs žmogus su portfeliuku ir jau visiškai susisukęs prie kompiuterio...

– Žinau.

– Maždaug taip vyksta mūsų evoliucija ir pavienio gyvenimo rémuose. Mūsų asmenybė vystydamosi pereina daugybę stadijų. Ir didžiausias mūsų lemties tragizmas... na, ne tragizmas, o savitumas – kad patys stipriausi ir labiausiai kankinantys troškimai aplanko mus tada, kai dar nesame iki galo ištiesinę nugaros. O kai mūsų rankose pagaliau atsiranda portfeliukas su pinigais ir mes tikrai galime sau šį tą leisti, mums...

– Jau nieko nebesinori, – atsiduso Fiodoras Semionovičius. – Nebuvo kuo apsirengti, neliko kur išsirengti.

– Nuostabu, – tarė Damianas. – Jūsų mintis stačiai reikia užsirašinėti.

– Čia ne mano mintis, ji – poeto Voznesenskio. Turbūt apie tokį nesi net girdėjęs. Ir kaip ketini šitą problemą spręsti? Sukurti laiko mašiną?

– Ne, – atsakė Damianas. – Tiksliau, tam tikra prasme taip. Aš siūlau padirbėti su Pompėjos tuštumomis.

– Kas tai?

– Turbūt girdėjote, kad vulkaniniuose Pompėjos pelenuose išliko žmonių – per išsiveržimą žuvusių romėnų – kūnų pavidalo ertmės. Kūnai sudulėjo, o tuštumos liko. Jas užpildo skystu gipsu ir gauna tikslias žuvusiųjų kopijas. Lygiai taip pašamoniniuose mūsų

psichikos sluoksniuose atspaudus palieka nepasitenkinę laimės subjektai – tie mūsų ankstesni „aš“, kurie kankinamai ir beviltiškai kažko troško.

– Ir ką? Kokia man nauda iš tų subjektų?

Damianus saldžiai nusišypsojo ir pakėlė pirštą.

– „Laimės subjektas“ – metafora. Iš tiesų kalbame apie jus. Žinoma, neįmanoma prikelti jus jauną ir sklidiną geismų. Tačiau galima, tarkime, išgręžti gilų gręžinį iki tos jūsų psichikos zonos, kurioje liko neįkūnytos svajonės atspaudas, ir įpumpuoti ten smarkiai suslėgto koncentruoto laimės tirpalo. Tokia technologijos esmė. Bus ne šiaip labai malonus išgyvenimas, bet ir jūsų vidienei sveikatai naudingas potyris.

– Chm-m-m... – numykė Fiodoras Semionovičius, – dėstai tu gražiai. Tik aš kažkodėl nelabai tikiu. Maža ko aš norėjau vaikystėje. Žinai, kaip sakoma – faršo atgal neatmalsi.

– Neatmalsi, – linktelėjo Damianus. – Bet nesunkiai galima nusipirkti lygiai tokį mėsos gabalą, koks kadaise buvo faršas, ir uždėti jį ant mėsmalės žiočių. Ir kuo jis skirsis nuo atgal atmalto faršo? Tik jūsų išlaidomis mėšai.

– Tai bus saviapgaulė.

– Fiodorai Semionovičiau... Japonų samurajai kadaise sakydavo, kad pasaulyje yra tik viena tiesa – mirtis. Visa kita melai. Laimė – visada saviapgaulė. Ir ši saviapgaulė reikalauja švelnaus kūrybiško požiūrio. Nusiteikimo apgaudinėti ir apsigaudinėti. Yra tokia daina – „Daug takelių per lauką, o tiesa tik viena...“ Apie ką šitie žodžiai? Štai apie ką: jeigu turite lėšų, galite leisti sau išmintingai pasirinkti ekskluzyvų takelį... O tiesa, kai ateis laikas, pati mus susiras, ir be jokių investicijų.

– Taip, – pritariamai linktelėjo Fiodoras Semionovičius. – Taip ir yra. Ką gi, Damianai, išmėginkime tavo takelį. Net įdomu.

– Be abejo, jūs suprantate, kad, prieš pereidami prie konkrečių procedūrų, privalome sudaryti išsamų jūsų psichikos žemėlapių...

– Psichikos žemėlapių?

Damianas numojo ranka.

– Nekreipkite dėmesio. Tai mūsų profesinis žargonas. Kalbant supaprastintai, mums reikia suprasti, kur tiksliai yra tos jūsų Pomėjos tuštumos. Kur gręžti ir pumpuoti.

– A-a, – nutęsė Fiodoras Semionovičius. – Ir kaip šiuos dalykus išsiaiškinsime?

– Paprasčiausiu ir patikimiausiu senelių metodu, – nusišypsojo Damianas. – Rytoj pas jus į jachtą atskris mūsų etatinis psichoanalitikas. Jis pasirašęs dėl neviešinimo, todėl kalbėtis su juo galima nesivaržant. Procedūra vyksta taip – klientas guli ant kušetės, o analitikas klausinėja įvairių dalykų. Ir palengva susidaro bendrą vaizdą... Minėtąjį psichikos žemėlapi. Mes pradedame suprasti, kur liko nepatenkinti jūsų troškimai, neapykantos geizeriai, užsiteršę meilės šuliniai...

Damianas nuėjo prie baseino ir atsinešė plastikinę taburetę, pastatė ją už šezlongo, ant kurio gulėjo Fiodoras Semionovičius, galvūgalio ir atsisėdo.

– Jis atsisės štai šitaip. Kad jo nematytumėte ir galėtumėte visą dėmesį sutelkti į prisiminimus.

– Į kokius? – paklausė Fiodoras Semionovičius.

– Pradėti visada reikia nuo eroso. Ypač svarbios kaip tik miglotos, pusiau suformuluotos vaikiškos svajonės. Vaikų darželis, mokykla. Jokiu būdu nesivaržykite. Analitikui reikia papasakoti viską, nieko neslepiant, antraip procedūra netektų prasmės... Jis būtinai paklaus, ar buvo jūsų gyvenime keista, nepatogi, juokinga vaikiška meilė? Ar buvo erotinių svajonių? Poreikių?

Fiodorą Semionovičių apėmė malonus mieguistumas, tačiau jis netrukdė galvoti ir kalbėti.

– Buvo, – atsakė jis ir atsiduso. – Buvo tokia meilė. Tania... Tanečka...

– Daugiau nė žodžio, – sustabdė jį Damianas. – Aš juk nesu analitikas. Aš tik gamybos organizatorius. Visa kita papasakosite specialistui.